

изплува в съзнанието му. Приблужи повече до олтара, И изведнъж се просна на земята, закри лице, пламенни сълзи опариха очите му.

Разкажание го гореше като унищожаващ пламък.

Да, убиец бе той, жалък убиец и престъпник. Но нямаше ли милост и прошка? Ето, той даваше обет. Ще приеме помощта на ромите, за да спаси живота и престола си. Ала при добра сгода, той щеше да се отметне от тях и да поведе старата бран на българите за свобода и обединение...

Кроткият лик на светата Дева го гледаше студено и безстрастно. Светлите ѝ очи се отвърщаха от вида на толкова човешка низост. Те не приемаха молбата му. Страшен студ нахлу в сърцето на моления се. Всичко се отвърщаше от него. И Бог и народ.

На прага на черквата се мярнаха сенки. Сподавени викове зовяха тихо царя. Иванко скочи.

- Бягай, спасявай се, царю честити!

- Какво става? Какво има?

- Градът се бунтува... Две стотни стрелци са се присъединили към него. Дирят те... Бягай!...

Навън се чуваше звън от кръстосано оръжие. Гневни викове отекваха все по-близо. Стрaжи обградиха цар Иванко със щитовете и обнажени мечове. Дойдоха им на помощ копиеносци от крепостта.

Иванко успя да се укрие в покоите си, заключвайки по три пъти всяка врата.

Почна да не вярва никому. Босше се от най-верните си хора. Караше да спитват храната му, преди да сложи нещо в уста. Три едри кучета го следваха неизменно, готови да разкъсат всякого, който се докосне до господаря им. Едрата му снага измършавя. Лицето му посърна, очите му хлъзнаха дълбоко, заградени от мо-